

CO DOKÁŽE KRISTUS

Kuřimská Nová Ves je malebnou vesničkou na Českomoravské vysočině poblíž Velké Bíteše. Jí odpovídá i pěkně opravený kamenný chrám sv. Antonína, který vyniká proti mnoha jiným vesnickým kostelíkům tím, že je vždycky v neděli plný. V obci je svatba jen na úřadě vzácnou výjimkou stejně tak jako nepokřtěné dítě. Ano, Kuřimská Nová Ves patří k těm málo enklávám ještě zachovalé vesnické religiozity, k oázám duchovna v poušti praktického materialismu.

V sobotu 21. května dopoledne se bohoslužby musely konat mimo kostel, neboť ten nestačil. Farnost se loučila se svým zesnulým duchovním správcem mons. Janem Podveským, který zde působil téměř dvacet let. S ním odchází další významný svědek tzv. babických událostí v roce 1951, za což si "odseděl" dvanáct let v bolše-vických lágrech.

Čtenáři prominou, že vydám o této vpravdě světecké kněžské postavě své osobní svědectví. Jsem k tomu zavázán už tím, že mi bylo dopřáno jako prvnímu natočit s otcem Podveským hned po listopadu r. 1989 rozhovor pro Lidovou demokracii, kdy poprvé téměř po čtyřiceti letech se česká veřejnost dozvěděla pravdu o babické vraždě.

Má spolupráce s otcem Podveským započala ještě hluboko za totality. Měl jsem tajné kontakty s rozhlasovou stanicí Svobodná Evropa, která projevila přání odvysílat něco o Babicích. Při shánění zdrojů padlo jméno otce Jana. Jel jsem za ním do Kuřimské Nové Vsi trochu s obavami, že mi nic neřekne, neboť mne neznal, já mu pouze dopisem oznámil svůj příjezd, aniž pochopitelně sdělil důvod své návštěvy. Jaké však bylo mé překvapení, když jsem vystoupil z autobusu a na jednu uslyším: "Pěkně vítám, pane doktore, já jsem páter Podveský..." Neznal mne, byl jsem však mezi vystupujícími jediný cizí. Nelíbenou, nestrojenou zdvořilost, prozrazující hlubokou úctu otce Jana vůči každému člověku, příteli i nepříteli /jehož za nepřitele sám nikdy nepokládal/, nenarušila ani léta žalářování a krutého mučení ve vyšetřovně StB.

Nezaváhal ani na vteřinu, když jsem mu sdělil, proč vlastně přicházím. Upozornil jsem ho, že se vůbec nebudu zlobit, když odmítne mluvit, neboť dlouhá léta utrpení mu dávají právo mlčet, nadto mne vidí poprvé v životě. Odpověděl: "Příteli drahý, o tom nemohu a nesmím mlčet, i kdybyste byl náčelníkem StB. Cítím to jako svou povinnost vůči mým kněžským spolubratřím, kteří se stali obětmi justiční vraždy a vůči všem nevinným obětem tohoto komunistického zločinu..." Prozradil mi také, že sám pan kardinál To-mášek ho prosil, aby o Babicích ne-mlčel.

Jasně, bez nenávisti, ale s hlubokým vnitřním zaujetím začal hovořit o krvavých událostech v Babicích a okolí v r. 1951. Předemnou se odehrálo děsivé drama satanské bestiality. Otec Podveský vypovídal, jak působil tenkrát jako farář v Jaroměřicích nad Rokytnou, jak ho už v roce 1949 tajně varoval jeden místní funkcionář, který zcela neztratil smysl pro čest, že se chystá velmi zlá a nebezpečná akce proti kněžím a proti němu osobně, jak před Velikonocemi se mu důvěrně svěřil farář v Rokytnici P. Jan Bula, že ho navštívil jeho spolužák ze školy Ladislav Malý coby údajný agent západní rozvědky s tajnou informací, že převáží arcibiskupa Berana na Západ, skrývá ho nedaleko odtud, ten si přeje před cestou se vyzpovídat, aby prý k němu zašel. Když P. Bula projevilo ochotu, začal Malý setkání odkládat. P. Bula nakonec ztratil k němu důvěru - a ještě v dubnu r. 1951 byl zatčen. S tou samou žádostí se obrátil Malý i na babického faráře P. Václava Drbolu, který se taktéž svěřil otci Podveskému. Situace se opakovala té-měř do detailu - jakmile projevilo vůči samozvanému emisaru západní rozvědky podezření, že je agentem "něko-ho jiného", byl ihned v červnu zatčen. Kardinál Beran nadto vydal r. 1968 písemné svědectví, jež mi otec Jan ukazoval, že v tuto dobu na Jihlavsku nikdy nebyl a nikdo ho za hranice ne-převážel.

2. července 1951 zastřelil Malý v babické škole tři funkcionáře MNV. Kněží Bula, Drbola a Pařil byli ob-viněni ze spoluúčasti /ačkoliv Bula a Drbola byli zatčeni ještě před vraždou/ a popraveni. Spolu s nimi se ocitli na šibenici a v žalářích reprezentanti nejváženějších selských rodin Moravskobudějovicka, známých svým katolickým přesvědčením a vynikajícími lidskými vlastnostmi: Plichtové, Kopuleti, Škrdlové, Roupcové, Stehlíkové, atd. Zatčen byl i otec Podveský - také jako údajný "spolupachatel" ba-bického atentátu - a odsouzen na 16 let.

Z pořadu pro "Svobodu" nakonec sešlo, v Mnichově rozhodli jinak, otec Podveský se však stal mým velikým přítelem. A on jím skutečně být uměl do všech důsledků. Nebyl jsem sám, pro koho každý pobyt na faře v Kuřimské Nové Vsi se stával nezamýšlenou rekolekcí, k čemuž nemalou měrou přispívala i obětavá hospodyně paní Kočárová, již nazýval otec Jan "přepečlivou Martou".

Byl veselým a vynikajícím společ-níkem, humor ho neopustil ani na smrtelné posteli, když jsem ho zhruba měsíc před smrtí navštívil. A přece málokdo měl takový důvod k zatř-plosti, smutku a rezignaci. Jestliže byl pravým opakem, potom jde o další důkaz toho, co dokáže Ježíš Kristus udělat z lidí, kteří se mu zcela oddají navzdory nejneuvěřitelnějšímu utrpe-ní. On mohl směle povědět se sv. Pavlem: "Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Útisk, bída, pronásledování...?" V jednom svém kázání řekl: "Tenkrát, když jsem šel na kněze, jsem věřil. A dnes po těch 60 letech mám všechno ověřené."

Bylo mu 84 let, když zemřel. Ne-mělo by být pro každého křesťana samozřejmostí, aby to, v co věřil v mládí, měl ve stáří "ověřené", aby na základě svých osobních zkušeností mohl podat svědectví, že podle Kris-tova evangelia se dá žít, že Kristus přináší jistotu, radost a pokoj i do temných chvil života?

K tomu vede pouze jediná cesta: cesta lásky. Otec Podveský byl už v Jaroměřicích znám svojí podporou chudých lidí, svými pravidelnými pá-tečními návštěvami nemocných, aby potom - jak uvedl na pohřbu ve svém proslovu jeho bývalý kaplan P. Josef Valerián - tvářil v tvář hrozičímu trestu smrti bral na sebe i vykonstruovanou "vinu" druhých, aby je zachránil před oprátkou. Poslanec Českého parla-mentu a jeho dlouholetý přítel ing. Pavel Tollner připomenul také jeho

ob-čanskou statečnost i za protektorátu, kdy byl zapojen do protinacistického odboje a rovněž i za éry normalizace v sedmdesátých a osmdesátých letech, kdy - ačkoliv měl plné právo na to, aby se držel "stranou" - podporoval finančně a rozšiřoval katolický sami-zdat.

Nejvíce mu však ležely na srdci Babice, rehabilitace všech nevinně popravených a žalářovaných. Po listopadu r. 1989 neustále jezdil po Moravě, aby vydával svědectví. Nechtěl pomstu, pouze pravdu. Neustále ve svém vysokém věku tlačil na justiční orgány, aby pravdu o tom, co všechno bylo vykonstruované komunistickým režimem, aby byla dána záminka k perzekucím katolíků, otevřeně řekly. Nezalekl se ani anonymních vyhrůžek pumovým atentátem. Jeho horlivá snaha po odhalení pravdy o Babicích neměla nic společného s pomstychtivostí. Otec biskup Cikrle na pohřbu ve své homilii vyzvedl, že ani vůči svým estébáckým trýznitelům nezatrpkal, i v nich viděl Boží děti. Dávno všem odpustil. Jak ale řekl zmíněný otec Valerián, je třeba, aby ti, kdo způsobili tenkrát tolik zločinů a lidských tragédií, přišli a řekli: "Bratři, odpusťte, těžce jsme se provinili." "Kdyby to udělali, není mezi námi, postiženými, jediný, kdo by neodpustil..." zakončil P. Valerián.

Teprve nedávno mu byl udělen ti-tul monsignore, pár dní před smrtí se stal čestným kanovníkem nově zřízené kolegiální kapituly v Litomyšli. Jeho pohřbu se účastnil i královéhradecký biskup mons. dr. Karel Otčenášek.

Nezbývá než zakončit oslovením zesnulého: Drahý otče Jene, Vy jste několikrát říkal, že si nepřejete nad hrobem žádné chvalořeči /ani v no-vinách/. Víte, že jsem Vás vždycky poslechl. Odpusťte, že tentokrát tomu bude jinak. Musím neposlechnout. Sv. Ignác z Loyoly jednou napsal: "Jak málo lidí chápe, co by z nich Bůh dokázal udělat, kdyby se zcela oddali Jeho vedení." Vy jste se stal živým důkazem pravdivosti těchto slov na-vzdory těžkému životnímu údělu. Od-dal jste se plně Kristu v Jeho kněžské službě. Co On z Vás dokázal udělat - ať naši lidé ví v co největším počtu. Ať poznají, že pravda je v Něm a v nikom jiném. Radomír Malý

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

MEDŽUGORJE, 25. 5. 1994

Drahé děti!

Zvu vás všechny, abyste měli víc důvěry ke mně a abyste hlouběji žili má poselství.

Já jsem s vámi a přimlouvám se za vás před Bohem, ale čekám také, že se vaše srdce otevrou mým poselstvím.

Radujte se, protože Bůh vás miluje a dává vám každý den možnost, abyste se obrátili a víc věřili v Boha Stvořitele.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Civilní zaměstnanec šachty na Jáchymovsku nám - vězňům komunistického režimu - propašoval Nový zákon. Vzpomínám, jak jsme si té knížky vážili, jak jsme v ní (potajmu a s rizikem) četli - a jak jsme se čas-to vraceli k určitým pasážím, jako je např. ten dnešní úryvek z 2. dopisu Korintským (5, 6-10). Po měsících "samotky", kde "až pod práh života jsme byli ztištěni" (Renč), právě utrpení a modlitba nám otvírala oči víry, abychom prohlédli k podstatě života, ke smyslu a cíli života. A byli jsme proto "ustavičně plni důvěry". Vžívali jsme se do té úžasné skutečnosti, že "naš domov je u Pána". Sdíleli jsme v srdcích život tohoto Pána věčného domova a naplňovalo nás to takovou radostí, že někdy vytrskávala navenek písní. Naddůlní mi říká: "Človče, jak můžete ještě zpívat? Dvacet roku kriminálu před sebou a on si zpívá! Já mám všechno, co chci, vilu, auto... a někdy bych raději skočil bez klece do šachty!..." A my jsme byli plni radosti a plni důvěry! Když se dnes kolem nás kupí zlověstné mraky, dívejme se na všechno očima víry: J. V. Sládek to vyzpíval ve verších:

"V náručí Boží, odkud jsme vyšli
večer se všichni sejdeme zas:
kdo by se děsil, kdo by se třás?
Z oteckých paží, z Otcova domu
byli jsme na mžik posláni v svět:
kdo by se zdráhal vrátit se zpět?
Po strastné pouti navždy zas domů!
Nikdy, už nikdy v tu chladnou dál!
V náručí Boží - kdo by se bál?"

Ovšem: "aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo zlého", je třeba něco dělat! Správně žít, žít vůli Boží.

"Pane, přidej nám víry!"

-jv-

ŘEKNI NÁM, KDY TO NASTANE...

Ježíš sedí a rozjímá na hoře Olivetské v Jeruzalémě. Dívá se na nádhernou stavbu chrámu, který zvedá nad roklí v bělostně žlutavé záři své mohutné zdi k tmavě modrému nebi.

Sklání smutně hlavu a sděluje učedníkům: "Vidíte to všechno? Amen pravím vám, nezůstane ká-men na kameni, všechno bude roz-metáno..." A jeho učedníci se doža-dují: "Pověz nám, kdy se to stane a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věků?" /Mt 24,3/.

Ježíš pak dává sedm znamení, která dovolují zjistit tento okamžik. Evangelisté Matouš a Marek nám připomínají v navzájem podobných slovech:

1. "Mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: Já jsem to" /Mk 13,6/. "Povstanou lživí proroci a mnohé svedou" /Mt 24,11/.

Falešní Kristové a falešní proroci. Viděli jsme, jak se to jimi hemží v dějinách lidstva. A to vše ještě ne-končí!

2. "Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách" /Mt 24,6/.

Běda! Co žije člověk ve společ-nosti, musí stále znovu začínat. A ještě stále není tomu konec...

3. "V mnoha krajinách budou zemětřesení, bude hlad" /Mt 13,8/.

Archeologie a historické doku-menty nám ukazují, že tyto kalamity přepadaly lidstvo od nepaměti a pře-padají lidem dosud.

4. "Tehdy vás budou vydávat v soužení i na smrt, budete nená-viděni" /Mt 24,12/. To není speci-fické jen pro naši dobu. Ve všech epochách moralisté, vychovatelé, od-povědní kněží si stěžovali. Jako by to šlo stále k horšímu.

6. "A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě, na svě-dectví všem národům, a teprve po-tom přijde konec" /Mt 24,14/.

Odpověď se zdá přesná a roz-hodná. Ale jak odhadnout, že celého světa se dotkla evangelizace?

7. "Ihned po soužení těch dnů se zatmí slunce, měsíc ztratí svou tvář, hvězdy budou padat z nebe a moc-nosti nebeské se zachvějí" /Mt 24,29/.

"Tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi."

Poznáváte zde řeč Apokalypsy. Jsou to symbolická slova, která nám mají říci: Ano, tak tomu bude. A pak nastane Království Boží. Ale žádné přesné datum, místo a okolnosti.

Závěr: **Je třeba, abychom byli připraveni, vždy připraveni.** Každým okamžikem. "Protože o onom dni či hodině neví nikdo. Ani andělé v nebi," říká Ježíš /Mk 13,2/.

Proto jeho naléhavé volání: "Bdě-te tedy, neboť nevíte, kdy pán domu přijde... aby vás nenalezl spící, až znenadání přijde" /Mt 13,35-36/.

Poslední dnové již začali. Již ode dneška musíme pracovat pro příchod Království Božího: Aby na-stala spravedlnost, aby zavládla lás-ka a mír mezi lidmi.

Jean Vernet,

delegát francouzského episkopátu pro otázky sekt a nových náboženských fenoménů.
Poradce Vatikánu.

(přeložil Frant. Maliňák)

APOŠTOLSKÝ LIST PAP. JANA PAVLA II. O KNĚŽSKÉM SVĚCENÍ VYHRAZENÉM POUZE MUŽŮM

Ctihodní bratři v biskupské službě!

1. Kněžské svěcení, jehož pro-střednictvím se předává úřad, který svěřil Kristus svým apoštolům, aby učili, posvěcovali a spravovali věřící lid, bylo v katolické církvi již od po-čátku vždycky vyhrazeno pouze mu-žům. Tato tradice byla věrně ucho-vávána i východními církvemi.

Když se v Anglikánském spole-čenství vynořila otázka svěcení žen, ujal se Nejvyšší Velekněz Pavel VI. - věren úřadu střežit apoštolskou tradici a také aby předešel nové překážce kladené do cesty k jednotě křesťanů - úkolu připomenout bra-třím anglikánům, jaký by byl postoj katolické církve: "Ta tvrdí, že je nepřijatelné ustanovovat ženy do kněžské služby z opravdu zásadních důvodů. Tyto důvody spočívají: v pří-kladu, zaznamenaném v Písmu sva-tém, že Kristus vyvolil své apoštoly pouze z řad mužů, v trvalé praxi Církve, která

napodobila Krista tím, že vybírá pouze mezi muži, a v jejím živém učitelském úřadu, který důkladně stanovil, že vyloučení žen z kněžské služby je v souladu s Božím plánem s jeho církví.”

Ale poněvadž i mezi teology a v některých katolických kruzích byla tato otázka předmětem diskusí, po-věřil Pavel VI. Kongregaci pro otázky víry, aby předložila a osvětlila na-uku církve v této věci. K tomu došlo prohlášením Inter Insigniores, kte-rou Nejvyšší Velekněz schválil a dal zveřejnit.

2. Prohlášení přejímá a vysvětluje základní důvody nauky přeložené Pavlem VI. a vyvozuje, že Církev “si nepřivlastňuje pravomoc připouštět ženy ke kněžskému svěcení.” K těm-to zásadním důvodům přidává ten-tyž dokument další teologické dů-vody, které osvětlují příhodnost tohoto božského ustanovení a uka-zují jasně, že způsob, jakým si po-čínal Kristus, nebyl ovlivněn žádný-mi sociologickými či kulturními ohledy, které byly vlastní jeho době. Jak to pak později upřesnil papež Pavel VI., “pravým důvodem je to, že když Kristus dal církvi její základní zřízení, její teologickou antropologii, která pak byla tradicí církve vždy dodržována, ustanovil to právě tak.”

V apoštolském listu Mulieris Dig-nitatem jsem na toto téma napsal:

(Pokračování na str. 11)

(Pokračování ze str. 3)

“Když Kristus povolal za své apo-štoly pouze muže, činil tak zcela svobodně a svrchovaně. Učinil to s toutéž svobodou, s níž celým svým jednáním položil důraz na důstoj-nost a povolání ženy, aniž by se při-způsoboval převládajícím zvyklostem a tradici dané tehdejšími zákono-dárstvími.”

Evangelia a Skutky apoštolů totiž dosvědčují, že toto povolání bylo uči-něno podle věčného Božího plánu: Kristus vyvolil ty, které chtěl a učinil to v jednotě s Otcem, v Duchu svatém (Sk 1,2), potom co strávil celou noc na modlitbách (Lk 6,12). Proto Církev při přijímání ke kněž-ské službě vždycky uznává za trva-lou normu ten způsob konání Pána, kterým při volbě dvanácti mužů položil základ své církvi (Sk 21,14). Oni totiž ve skutečnosti nepřijali jenom nějakou funkci, která by mohla být vykonávána kterýmkoliv jiným členem církve, ale byli zvlášt-ním a niterným způsobem přidru-ženi do poslání samotného Vtě-leného Slova. Apoštolové učinili totéž, když vybírali spolupracovníky, kteří po nich nastoupili do této služby. Do této volby byli zahrnuti také ti, kteří by v průběhu dějin-ných období Církve, měli pokračovat v poslání apoštolů, aby předsta-vovali Krista, Pána a Spasitele.

3. Konec konců i sám fakt, že Nejsvětější Maria, Matka Boží a Mat-ka Církve, neobdržela poslání vlast-ní apoštolům, ani kněžskou službu, ukazuje jasně, že nepřipuštění žen ke kněžskému svěcení, nemůže zna-menat jejich menší důstojnost, ani jejich diskriminaci, ale věrně se tím zachovává určitý plán, vyplývající z moudrosti Pána veškerého stvoře-ní.

Přítomnost a role ženy v životě a poslání církve, přestože nejsou spojeny se služebným kněžstvím však zůstávají absolutně nutné a nenahraditelné. Jak na to poukázalo prohlášení Inter Insigniores, “svatá Matka Církev očekává, že si ženy-křesťanky plně uvědomí velikost svého poslání: svou každodenní roli jak při obnově a zlidštění společ-nosti, tak při znovuodhalení pravé tváře církve věřícím”. Nový Zákon a celé dějiny církve zevrubně dokládají přítomnost žen v církvi, opravdových učednic a svědkyň Krista v rodině, v občanském zaměstnání a konečně v úplném zasvěcení se službě Bohu a evangeliu. “Církev totiž tím, že brání důstojnost ženy a jejího po-slání”, projevuje úctu a vděčnost těm ženám, které se, věrně evan-geliu, v každé podobě podílí na apoštolském poslání Božího lidu. Jde tu o svaté mučednice, panny, matky rodin, které vážně dosvědčily svou víru a výchovou svých dětí v duchu evangelia jim předaly víru a tradici církve.

Kromě toho je celá hierarchická struktura církve zcela zaměřena na svatost věřících. Proto - připomíná prohlášení Inter Insigniores - “je možno a je zapotřebí toužit pouze po nejvyšším charizmatu, kterým je lás-ka. Ti největší v nebeském Krá-lovství nejsou služebníci, ale svatí.”

4. Ačkoli je nauka o kněžském svěcení vyhrazeném pouze mužům trvale a všeobecně uchovávána a učitelským úřadem církve s jistotou hlásána, přesto se v naší době a na různých místech stává předmětem diskusí anebo se má za to, že ženy nejsou ke kněžskému svěcení při-pouštěny pouze z rozhodnutí církve, která má čistě disciplinární hod-notu.

Proto, aby se odstranila každá pochybnost v této tak velice důležité otázce, která míří do samotného bož-ského ustanovení církve, prohlašují, věren své službě posilovat bratry, že církev není vůbec oprávněna udě-lovat ženám kněžské svěcení a že tento výrok musí být definitivně při-jat každým věřícím církve.

Vyprošuji vám, ctihodní bratři, i celému křesťanskému lidu trvalou pomoc Boží a všem uděluji Apoštol-ské požehnání.

Ve Vatikáně 22. května na Slav-nost Seslání Ducha svatého v roce 1994, 16. roce pontifikátu.

Jan Pavel II.

MODLITBA ČESKÉHO OPATA V SENÁTU SPOJENÝCH STÁTŮ

9. března 1956 se opat čes-kého původu z benediktinského opatství v Lisle u Chicaga A.L.Ondrák modlil v senátu USA za svobodu Církve v naší vlasti, zvláště za propuštění vězňených biskupů. U příležitosti zahájení procesu blahorečení kardinála Berana otiskujeme v plném znění:

Věčný Bože, který jsi stvořil člověka podle svého obrazu a obdařil jej svými milostmi a nadal jsi své dítky právem na život, na svobodu a na hledání štěstí, děkujeme Ti za požehnání, které jsi udělil naší zemi, již jsi poskytl tolikrát dobrodiní. Děkujeme Ti za to, že jsi střežil naše otce, aby při budování vlády stanovili, že občané této země mají zajištěnou ochranu a právo po-užívat Tvého dobrodiní v souhlase s nejvyšší lidskou důstojností. Modlíme se, abys udělil nejhojnější požehnání presidentu Spojených států a všem členům tohoto vznešeného shromáždění a provázel všechna jejich počínání, takže všechna jejich ustanovení a zákony přispějí k uchování míru, svobody a ochrany štědrých darů, jimiž jsi zahrnul náš národ.

Modlíme se také za nespočetné tisíce Tvých dítek, jimž se nedostává dobrodiní tohoto života a kteří upadli do moci tyranských vlád a bezbožných vládců a trpí pronásledování, vězení a jsou podrobeni jednání, jež je nejha-nebnějším znesvěcením lidské důstojnosti, kterou jsi člověku dal. Otevři svou štědrou ruku všem, kteří trpí nouzí a pronásledování, dej jim dary nutné k životu a pokoř kruté, kteří utiskují své slabé bratry. Otevři brány žalářů, zlom řetězy otroctví. Pokoř surové vládce, jejichž násilné činy vo-lají po Tvé pomstě. Jestliže Tvoje děti si zasloužily Tvého hněvu, dej jim dar lítosti, takže se budou moci brzy vrátit do svého otcovského domu a požívat požehnání Tvého pokoje.

Dnešního dne zvláště prosíme za arcibiskupa Berana, primase českého, který již pět let je odvrácen a odříznut od svých věřících a podroben tíži ponížení. Pohleď soucitně na něj a na jeho spolutrpící pastýře, arcibiskupa Mato-chu, biskupa Skoupého, Trochtu, Zelu, Vojtaššáka, Gojdiče, Buzalku, Pobož-ného, Barnaše, Hopku, Tomáška, Pí-chu, Necseyho a jejich spoluobčany, lid Československa, kteří jdou s arci-biskupem Beranem cestou křížovou. Otevři brány jejich vězení, jako jsi otevřel vězeňské brány svému svatému apoštolu Petrovi a vyvedl je z otroctví, jako jsi vyvedl svůj lid ze zajetí egyptského.

Nechť všichni národové se radují ze světla Tvého míru a svobody a nechť sláva Tvého jména se rozezná uprostřed všech národů a jde od pólu k pólu.

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 12. červen	-	1.čt.: Ez 7,22-24;
11. neděle v mezidobí		Ž 29,23-31-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42 2.čt.: 2Kor 5,6-10; Ev.: Mk 4,26-34
Pondělí 13. červen	-	1.čt.: 1Král 21,1-16; Ev.: Mt 5,38-42
pam. sv. Antonína z Padovy		Ž 5,2-3.5-6.7 odp.: 2b
Úterý 14. červen	-	1. čt.: 1Král 21,17-29
ferie		Ž 50,3-4.5-6a.11+16 odp.: srv. 3a Ev.: Mt 5,43-48
Středa 15. červen	-	1. čt.: 2Král 2,1.6-14
nez. pam. sv. Víta		Ž 30,20.21.24 odp.: 25 Ev.: Mt 6,1-6.16-18
Čtvrtek 16. červen	-	1. čt.: Sir 48,1-15
ferie		Ž 96,1-2.3-4.5-6.7; odp.: 12a Ev.: Mt 6,7-15
Pátek 17. červen	-	1. čt.: 2Král 11,1-4.9-18.20;
ferie		Ž 131,11.12.13-14.17-18 odp.: 13 Ev.: Mt 6,19-23
Sobota 18. červen	-	1. čt.: 2Kron 24,17-25;
pam. Panny Marie		Ž 88,4-5.29-30.31-32.33-34 odp.: 29a Ev.: Mt 6,24-34

POSVĚCOVÁNÍ VŠEDNOSTI (7)

Když Syn Boží přicházel na svět, nenašel se pro Něho ani lidský příbytek. Jediným kusem nábytku jeho "porodního sálu" byl zvířecí žlab v cizím chlévě. Po letech života v prostičké tesařské dílně se vydal na cesty, aby hlásal radostnou zvěst, *lišky měly doupata, ptáci hnízda, ale Syn člověka neměl, kam by hlavu položil* (Mat

8,20). Bylo mu smutno z těch, kteří měli mnoho majetku. Když umíral, obrali jej o poslední nit, nezůstala mu ani píď půdy pod nohama. A přece, když se jej nedlouho před popravou vyslyšajících úředníků zeptal, zda je král, odpověděl: *“Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svě-dectví pravdě”* (Jan 18,32). Celý jeho život byl velikým svědectvím o **pravdě**. K této pravdě patří sku-tečnost, že chudoba, která do jeho příchodu byla synonymem ubohosti, neštěstím a trestem za hřích, stala se součástí královské důstojnosti; nádheru a bohatství všech králov-ství, které mu nabízel pokušitel, odmítl s největší rozhodností: *“Ode-jdi, satane!”* (Mat 4,10). Právě chudí patří k těm, kteří v jeho království budou požívat blaženosti (srov. Mat 5,3).

Není snadné porozumět dnes této pravdě. Je v přímém rozporu s tím, čím nás obklopuje svět. Ten totiž celou svou existenci založil na touze mít a opatřovat si stále více. Ježíšova pravda mu nevyhovuje. Kdyby ji všichni přijali, hrozí nebez-pečí, že se gigantické ekonomické soukolí zastaví. Toto soukolí se točí za grandiózních fanfár, které mají přehlušit nepříjemnou skutečnost, že je bezohledné, bezcitné a nena-sytné.

Boží království je něčím zcela opačným. Ten, z jehož ruky všechno vyšlo, který je pánem všeho toho, co existuje, si nejvíce cení právě těch, kteří nic nemají. *Hladové sytí dobrými věcmi, bohaté propouští s prázdnou* (Luk 1,55). Ti, kteří bu-dou opravdu hledat Boží království, nemusí se obávat. **Všechno jim bude přidáno**. Náš Otec ví nejlépe ze všech, co potřebujeme (srov.Mat 31n). Láska k Němu a láska k ma-jetku se vylučují. *Nemůžete sloužit dvěma pánům*. Láska k jednomu znamená, že druhým pohrdáme (Mat 6,24).

Vztah k majetku je jedním ze zá-kladních rozlišujících znaků mezi dětmi Božími a dětmi tohoto světa.

Ježíšovo opakované varování před ohrožením, jaké představuje majetek, je výrazem jeho lásky a starostlivosti o naše dobro. Majetek je totiž velmi dobře propracovaný a osvědčený nástroj v rukou Od-půrce. Umí dokonale uchvátit lidské srdce. Zapustí v něm kořeny, které je záhy obtočí jako krunýř. Tam, kde se zakořenil, stává se hlavním smyslem života. Všechno si podro-buje. Má svou nenasytnou logiku, která zpěvrací celý řád hodnot. Umí ospravedlnit jakékoliv jednání. Ty, kteří jej mají, nutí, aby jej usi-lovně rozmnožovali. Ty, kteří jej ne-mají, sužuje touhou po jeho dosa-žení. Pro jedny i druhé je prame-nem chronické nespokojenosti. V srdci naplněném touhou po ma-jetku nezbyvá pro Boha místo. Ale čím je naše srdce bez Boha?

Je to tedy vážné dilema. Někteří křesťané je vyřešili radikálním způ-sobem: Opustili všechno a šli ná-sledovat Pána.

Existuje ještě jiná cesta?

Miluje-li kdo Boha, ten sdílí jeho poznání (1 Kor 8,3). Je to cesta opravdové lásky k Bohu a bratřím, neokázalé a přece hluboké lásky všedních dnů. Je to cesta těch, kteří *obchodují, jako by nic nevlástnili, užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tvářnost tohoto svě-ta pomijí* (1 Kor 7, 30-31). Ti, kdo okusili **skutečnou křesťanskou ra-dost**, která pramení z trvalého osobního společenství s naším ne-beským Otcem a z ochotné služby našim bratřím, nevzdali by se této radosti ani za všechny poklady světa.

Naše přílišná úzkostlivost a lpění na majetku znevažuje nebeského Otce. Chováme se, jako by na Něho nebylo spolehnutí, jako bychom se uměli o sebe postarat lépe, než to může udělat On. Zpochybňujeme tak jeho lásku, jeho moudrost, jeho všemohoucnost, vyzýváme Jej, aby nás *nechal žít podle našich vlastních nápadů* (Žalm 81,13). Znemožňuje-me mu, aby nám prokazoval svou láskyplnou a prozíravou péči. Udělá pro nás, co bude zapotřebí, přijme-me-li ovšem jeho nabídku, že bude-me *hledat Boží království a jeho spravedlnost*.

Co je to Boží království a jeho spravedlnost? Je to láska k Bohu a k bližním hluboce a opravdově pro-žívaná v každodenní skutečnosti všedních dnů. Láska bezelstných dětí, která nás naučila, že hned při prvním ranním setkání nabízíme našemu Otcovi v oběť všechno, co jsme i to, co máme, láska, která při všem, co užíváme a “spotřebo-váváme”, nám ukazuje ty nepře-hledné zástupy našich bratří a ses-ter, kterým schází i to nejpotřeb-nější k uhájení holé existence, láska, kterou si uvědomujeme ve společenství svých blízkých při na-ších láskyplných setkáních, při našich společných setkáních s Bo-hem a Otcem všech lidí. Je to láska, která pravou radost spatřuje v ra-dosti, kterou jsme připravili dru-hým.

Tato láska a radost nás nabádá k uskrovnění, které přijímáme ni-koliv s netrpělivostí jen donucení okolnostmi, ale jako vědomé násle-dování našeho bratra Ježíše Krista, který žil jako chudý mezi chudými.

Může se stát, že se nad naši ro-dinou začnou stahovat mraky. Narůstající nezbytné výdaje a ne-jistá budoucnost vyvolávají obavy a tíseň. Ten, kdo žil s křesťanskou skromností i v době hojnosti, není zaskočen neočekávanou nouzí, neboť se naučil *vcházet těsnou bránou a úzkou cestou, která vede k životu* (Mat 7,14). Má přece Otce, který *ví, co potřebujeme* (Luk 12,31). *Okusil, jak dobrý je Pán* (1 Pt 2,4). Rodina, v níž jeden dru-hému nabízí tu poslední skývu chleba, která jim ještě zbyla, je mnohem šťastnější než ta, jejíž stůl se prohýbá, ale srdce jsou vysušena sobectvím.

Ježíš, který byl na světě nej-chudší, ukázal nám, kde je pravé bohatství: ukázal nám své Srdce, plné dobroty a lásky.

Budme dobré mysli. On je vítěz nad světem (srov. Jan 16,33).

Není jiné cesty.

Vstaňte, pojdme! (Jan 14,31)

JOSEMARÍA ESCRIVÁ DE BALAGUER:

Mše je dlouhá, pravíš, a já dodám vám: protože tvoje láska je krátká.

Mnozí křesťané si dají na čas a nespěchají ve společenském životě, také zaměstnání vykonávají pohodlným tempem a stejně tak když jsou u stolu, anebo při odpočinku (zde též nespěchají). A není-li pak podivné, že titíž křesťané mají najednou naspěch a snaží se pobízet kněze, aby zkrátil čas, určený pro nejsvětější oběť u oltáře?

ODVÁDÍ JÓGA OD KRISTA?

Uvedeme názor Daniela Ange (narozen 1932 v Bruselu, dlouho žil v klášteřích. Až po 40. roce svého života se dává vysvětit na kněze a vrhá se do apoštolátu mládeže).

Daniel Ange praví: "Když vidím malého chlapce kráčet do zaminovaného pole, respektuji sice jeho svobodu, ale rychle zasáhnu a zakřičím, aby tam nechodil. Kdybych mlčel, běda mně! Měl bych krev na svých rukou v den Posledního soudu!"

S takovým pocitem křesťanské odpovědnosti a v duchu svatodušního nadšení (je příslušníkem charismatického hnutí) ukazuje br. Daniel Ange správný pohled na jógu, která se stává módou.

Přečtěme si jeho slova k mládeži (Z revue charismatické skupiny Emmanuel "Il est vivant"):

"Prosím Vás ve jménu Ježíše Krista, nenechte se svést na všechny tyto cesty jógy, zenu a transcendentální meditace. Tyto věci mají nevinnou, neutrální tvář. Ano, 'háthajóga' může být určitým druhem relaxace, uvolnění. Může být pokládána za nevinnou hru, ale je to jako hašíš: Začnete s tím, není to špatné, ale stále více a více to vede k silnějším drogám. Jóga - to není jen nervové uvolnění (kteréžto uvolnění vám přinese mnohem lépe modlitba), ale vážným problémem je, že po absolvování osmi stupňů jógy se vám to prezentuje jako cesta spásy. Víím velmi dobře, co říkám: Byl jsem tím formován deset let. Znáím dobře zkázu a všechny možné katastrofické situace. Já sám jsem skončil v nemocnici na psychiatrickém oddělení. Unikl jsem jen o vlásek propastným stavům, a říkám vám to jen proto, abych vás před těmito propastmi varoval. Nenechte se spoutat těmito technikami, proto-že by to znamenalo vyrvat se z rukou Ježíšových. Jestliže budete uskutečňovat svou spásu pomocí těchto technik a metod, pak nebudete již mít zapotřebí Krista. Spásu si nedobudeme jen sami svou silou. Je třeba se nechat milovat jako malé děti. Jestliže budete provádět zmíněné věci, budete polapeni do něčeho úplně opačného. Zde již neexistuje vědomí vlastní osobnosti. A ve světě, kde jsou mladí stále více a více zbavováni vlastní osobnosti, kde se ztrácejí v anonymitě množství, kde mají stále méně skutečně lidských vztahů, budete zbaveni také styku s Bohem, protože Dálný východ Boha nezná a Bůh pro něho neexistuje. Je to velké kosmické Všechno, v němž se rozplynete jako zrno soli v moři. Tak ztratíte spojení s Bohem. A pak vám Ježíš zmizí. Jistě, bude se mluvit o Ježíši jako o zázračném filozofu, který je však podřízen všeobecnému převrtlování jako všichni ostatní. To již nebudete mít s Ježíšem Nazaretským nic společného.

Tyto techniky jsou vázány na re-inkarnaci (převrtlování), a to je příšerné! Jen si představte, že všechny vaše činy jsou jen automatickým důsledkem předešlých životů, které neznáte. Nemáte již svobodu, není možnost lásky, je třeba odpykávat vinu, které jste se dopustili v jiném životě. Tak co je potom odpuštění, milosrdenství, láska Boží? Co to všechno potom je? Vidíte sami tu prázdnotu, a je k zbláznění vidět, jak křesťané sem často zabloudí jako slepci se zavázanýma očima."

BLAHOŠLAVENÝ SPOKOJENÝ

Blahoslavený, kdo se umí smát svým vlastním chybám a nedostatům - má stále o zábavu postaráno.

Blahoslavený, kdo umí rozeznat horu od krtnice - ušetří si zbytečné rozčilování.

Blahoslavený, kdo dokáže večer klidně odpočívat a usnout bez výčitek - stane se pokojným člověkem.

Blahoslavený, kdo dokáže na-slouchat druhým a mlčet - dozví se mnoho nových věcí.

Blahoslavený, kdo sám sebe ne-bere příliš vážně - stoupne v ceně u svých bližních.

Blahoslavený, kdo umí brát drobnosti lehce a věci důležité klidně - prodlouží si tím svůj život.

Blahoslavený, kdo umí ocenit úsměv a zapomenout na urážku - má svou cestu stále ozářenou sluncem.

Blahoslavený, kdo se snaží chováni druhých vysvětlovat v dobrém - bude sice považován za naivku, ale to je přiměřená cena opravdové lásky.

Blahoslavený, kdo dřív uvažuje, než začne jednat, a kdo se dřív modlí, než začne uvažovat - vyhne se mnoha hloupostem a stane se spokojeným člověkem.

ZNÁŠ SVOJI VÍRU?

1. Co je Písmo svaté - bible?

Písmo svaté je sbírka knih, které byly napsány z vnuknutí Ducha svatého a jsou církví Kristovou uznávány za "Slovo Boží".

2. V čem spočívá spolupůsobení Ducha svatého?

Spolupůsobení Ducha svatého při sepisování Písma sv. je třeba do-bře pochopit. Duch sv. nediktoval svatopisce text. Svatopisec píše zcela svobodně a vyjadřuje se jako člověk své doby. Duch sv. chrání svatopisce, aby nenapsal nic, co by bylo proti záměrům Božím a vede jej, aby napomáhal odhalovat tajemství zjevení Boha.

3. Co je inspirace Písma svatého?

Tato zvláštní asistence Ducha sv. při sepisování Písma sv. se nazývá inspirací.

4. Co jsou kanonické knihy?

Kanonickými knihami jsou nazývány knihy Písma sv., které Církev předkládá jako knihy inspirované Duchem sv.

5. Kolik je kanonických knih Písma sv.?

Katolická církev uznává za kanonické knihy:
46 knih Starého zákona
27 knih Nového zákona

6. Kdy byly knihy Písma sv. napsány?

Nejstarší knihy, to je pět knih Mojžíšových, byly napsány již ve 12. nebo 13. stol. před Kristem. Poslední kniha Nového zákona - Zjevení sv. Jana - byla napsána kolem roku 95 po Kr.

7. Co nemůžeme od Písma sv. očekávat?

Písmo sv. není učebnice křesťanství v tom smyslu, že ji přečtu, nastuduji, naučím se nazpaměť, a jsem křesťan. Písmo svaté nelze chápat jako učebnici cizího jazyka nebo historie, nebo i světového ná-zoru. Písmo svaté není zjedno-dušený trestní zákoník, který jedno-značně a paušálně, neosobně vypo-čítává, co je dobrý skutek a co je hřích. Písmo svaté není učebni-cí prehistorie, ani přírodních věd, i když zasahuje do těchto oborů. Svatopisec odpovídá také na tyto otázky, ale ne z hlediska lidských věd. V prvé řadě ukazuje na Boha Stvořitele a jeho dobrotu. Popis a vysvětlení přírodních otázek dává tak, jak jeho současná doba na ně odpovídala.

8. Co je Písmo svaté?

Bůh se zjevoval a zjevuje se stále. Jeden způsob, jak se Bůh dává poznat, je Písmo svaté.

"Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům..." (Žid 1;1)

Ze strany Boží je Písmo svaté zjevení samotného Boha. To znamená, že se Bůh dává poznat člověku. Z naší strany je Písmo svaté setkání s Bohem. Toto setkání není však na pouhém poznání skrze smysly, ale skrze zvláštní vlastnost = víru.

První dar víry je, že člověk ví, že je Bůh.

Písmo svaté jako jedna z cest, kterou se Bůh dává poznat, nám pak ukazuje, jaký Bůh je.

Dále nás Písmo sv. vybízí, aby-chom v něho nejenom uvěřili, ale je-mu důvěřovali, chtěli ho mít rádi a aby-chom po celý život k němu směřovali.

Z těchto základních myšlenek vyplývá náš vztah k Písmu svatému. Lidé, kteří nepřijali zjevení se Boha lidem, nemohou porozumět Písmu svatému.

Písmo svaté je:

Cestou, jak poznávat Boha, jaký je.

Je modlitbou, kterou děkujeme za Boží lásku k člověku.

Je budováním pevné jistoty života, která se neopírá jen o vlastní síly a schopnosti, ale o Boha, který bez přestání člověka miluje, ale i účinně vede k absolutnímu štěstí a blaženosti.

Je soudcem, který tříbí naše postoje, úmysly a rozhodnutí, jaká je v nich láska, zda je sobecká - jen k sobě - nebo k druhým a k Bohu.

P. Gabriel OP

HŘÍCH

Impulz pro tuto úvahu vzešel poté, co mi můj přítel napsal tato slova: "Prosím tě, co je to hřích? Připravuji se k přijetí svátosti biřmování a mám dojem, jako by dnes už ani hřích neexistoval. Spíše jen slabost, vašeň nebo přirozený sklon k tomu či onomu. Čemu mám tedy věřit?" Jde dnes skutečně o problém velice složitý, neboť existuje mnoho různých pohledů a myšlenkových proudů, a tak bude nejlepší, když dáme slovo jasnému a autentickému stanovisku Církve, tak jak je vyjádřili církevní otcové na II. Vatikánském sněmu.

V Pastorální konstituci o Církvi v dnešním světě 'Gaudium et Spes' čteme v kapitole první s názvem: 'Důstojnost lidské osoby' pod článkem 13 o hříchu toto:

"Člověk byl od Boha stvořen ve stavu svatosti. Vlivem svodů zlého ducha však na samém počátku dějin zneužil své svobody, pozdvihl se proti Bohu a zatoužil dosáhnout cíle svého života mimo Boha. Neboť ač-koli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha, ale jejich pošetilé srdce se za-temnilo a sloužili spíše tvoru než Tvůrci."

"Co se dovídáme z Božího zjevení, se shoduje se zkušeností. Neboť když člověk zkoumá své srdce, shledává, že je nakloněn také ke zlému a pohroužen do přemnohého zla, a to nemůže pocházet od dobrého Stvořitele. Často se stává, že odmítá uznat Boha za svého původce, tím ruší také náležité zaměření ke své-mu poslednímu cíli, jakož i veškeré své určení jak vzhledem k sobě, tak vzhledem k ostatním lidem a ke všem stvořeným věcem.

Proto je člověk sám v sobě roz-dělen. Z té příčiny se nám také celý lidský život, jak individuální, tak kolektivní, jeví jako dramatický zápas mezi dobrem a zlem, mezi světlem a tmou. Člověk dokonce vidí, že sám ze sebe není schopen nápor zla do-opravdy přemoci, takže se každý cítí jakoby spoután.

Sám Pán však přišel, aby člověka osvobodil a posílil tím, že ho vnitřně obnovil, a vyhnal "knížete tohoto světa" (Jan 12,31), který ho držel v otroctví hříchu.

Hřích totiž člověka umenšuje, brání mu dosáhnout plnosti. Ve světle tohoto zjevení nachází své po-slední zdůvodnění jak vznešené po-volání, tak hluboká bída, jež lidé zakoušejí."

Taková je odpověď církve.

*Z dokumentů II. vatikána
vybral P. Petr Dokládál*

DĚTI: BOŽÍ DAR, NEBO LIDSKÝ KAPITÁL?

"Děti jsou darem od Pána," zpívá žalmista, "plod lůna je odměnou." Ježíš dosvědčil tuto pravdu mnoha způsoby. Nejprve se nám dal sám formou dítěte, později mnohokrát hájil důstojnost a svatost dětí. Jeho žáci ho chtěli nemístně chránit před obtěžováním malých dětí, ale Ježíš je uvedl na pravou míru a řekl: "Nech-te, ať přijdou malé děti ke mně, pro-tože takovým patří nebeské králov-ství."

Ve shodě s trvalou tradicí církve papežové posledního půlstoletí od-vážně plnili tento příkaz Pána a bránili důstojnost každého dítěte od okamžiku početí. Chóru hlasů pro-testujících proti hospodářskému strádání a obtížím způsobeným rodi-čům v důsledku velkého množství dětí papežové odpověděli: "Nechte, ať malé děti přijdou." V Gaudium et spes Druhý vatikánský koncil také opakoval stálé učení církve, že "děti jsou nejdrahocennějším darem man-želství" (č. 50).

Naneštěstí tento pohled na děti už patří minulosti. Byl nahrazen praktičtější a humanističtější pers-pektivou. Z tohoto pohledu děti jsou zásadně objekty bez absolutní hod-noty nebo práva na život. Relativní hodnota dítěte závisí na jeho zvláš-tních vlastnostech, na okolnostech, v nichž žijí jeho rodiče, a na potře-bách společnosti. V důsledku toho se na děti již nehledí jako na dary Ducha svatého, Pána, Dárce života. Hledí se na ně jako na nástavbu je-jich rodičů a na určitý druh lidského kapitálu.

Jestliže se dítě dobře vyvíjí, může být tento lidský kapitál velkým zdro-jem pýchy a uspokojení pro jejich rodiče. Ale jestliže by dítě mělo být defektní nebo jestliže by příliš za-těžovalo jejich vztah nebo životní styl, potom z pohledu rodiče jako investora kapitálu by bylo lépe, kdy-by se dítě nikdy nenarodilo.

Když se uvažuje o důsledcích tohoto nového postoje, měli bychom pamatovat, že někdy nejhlubší účin-ky se nejméně snadno měří. Učitelé se často střetávají s dětmi, které se zdají nezasažené v důsledku odlou-čení od rodičů nebo jejich rozvodu. Ale brzy zjistí, že tato zdánlivá lhos-tejnost skrývá zlomené srdce a hlu-bokou takřka nenapravitelnou ztrá-tu víry v možnost věrné lásky. Jestliže je to tak, jak musejí děti reagovat na poznatek, že jejich ro-diče se vyhýbají početí dítěte během většiny doby trvání jejich manžel-ství? Jaké city sebepochybnosti - i když nevědomé - musejí hybat jejich srdci při poznatku, že jejich rodiče by je zabili v lůně, kdyby se ocitli ve finančních potížích nebo kdyby objevili nějaký fyzický defekt na svém dítěti?

Strach a bolesti z potíží, které mohou děti způsobit, se stal pun-cem západní kultury. Skrývá se za rozhodnutím k antikoncepci a za rozhodnutím k interrupci. Tento strach z dítěte je tak velký, že opravdu přesahuje přirozený strach ze škody při používání antikon-cepčních drog a interrupce. Někdo by takřka mohl říci, že západní svět zaměnil bázeň před Pánem za strach před dítětem.

Tento strach před dítětem je tak rozšířený, že dokonce ti, kdo ho překonali do té míry, že mají jedno nebo dvě děti, ho hluboce pociťují. Proč bychom jinak hnali naše děti do jeslí, denní péče, družiny a ma-teřské školy? Proč je svěřujeme tele-vizi a hrám? Proč máme strach je vychovávat, vyžadovat jejich pomoc a říci jim ne? Proč je svěřujeme dět-ským tlupám a nutíme je, aby strávily nejméně svého času s dětmi tak nezralými, jako jsou ony

samy? Proč s nimi nejsme nebo se s nimi nedomlíme, proč s nimi neseďme a nehovoříme s nimi? Proč? Protože se jich bojíme. Raději pro ně pracujeme, zabezpečujeme je, dáváme jim věci - než abychom byli s nimi.

Dokonce ti, kdo bojovali o to, aby udrželi důvěrný vztah ke svým dětem, často podlehnou subtilnější formě strachu z dětí: strachu, že jsou neschopni bezpečně uvést své dítě na šťastnou a morální cestu života. Rodič, který říká: "Až bude mé dceři šestnáct, dám jí pilulky," takřka vždy to dělá ze strachu - strachu, že nemůže vychovat svou dceru k cudnosti. Matka malých chlapců, která říká: "Nevím, co budu dělat, až z dětí budou teenageři a budou sexuálně aktivní," vyjadřuje stejný strach. Žijeme v hrůze před dětskými přáními a chutěmi. Může to být proto, že naše vlastní touhy a chutě jsou mimo kontrolu.

Kdyby mohl být ukryt náš strach z dětí, snad by vyrostly neporušené. Ale nemůže být skryt. Od okamžiku početí mají zkušenost našeho strachu a stále mají tuto zkušenost po narození. Tím, že nahrazujeme milující ukázkování přílišnou shovívavostí a uplácením, vyplňujeme naše nejhorší strachy a předěláváme své děti na nešťastné divočky. Je nějaký div, že se obracejí k drogám, alko-holu, promiskuitě nebo sebevraždě?

Strach z dětí tak proniká západní kulturu, že tím byli zachvázeni dokonce upřímní křesťané. Nikdy jsme nezpochybňovali otázku biblického učení, že "dítě je Boží dar" - ale uvádíme to do praxe?

Kolik z nás, když slyší, že matka šesti dětí je v jiném stavu, se raduje, že neopakovatelná duše byla stvořena Bohem? Vítáme ji na světě? Kolik z nás slyší tuto zprávu s úzkostí a klade důraz na finanční zřetel? Radujeme se s rodinou z da-ru nového života nebo máme sta-rost, že se budeme muset víc "otáčet", že dítě snad opravdu "bere" víc než dává?

Jestliže bychom opravdu věřili v Boha Lásku, kterou nám Ježíš zjevuje, přijali bychom Jeho dar nového života s úplnou odevzdaností. Jestliže některý muž nebo žena v pověsti svatosti by hledali naše pohostinství, považovali bychom se za vyznamenané. Oč mnohem víc je pozeňnaná rodina bohatá svými dětmi!

Protože děti přicházejí k nám přímo od Boha, pokřtěné děti a malé děti jsou nejvíce svaté v našem středu. V našem věku zbožštění pojišťovnictví, (kdy představa absolutní bezpečnosti se stala utkvělou myšlenkou pro mnoho z nás), jaké lepší pojištění bychom mohli mít než tyto malé světce a jejich svaté anděly?

Kdybychom opravdu věřili, že děti jsou pro nás Boží dar, uvědomili bychom si, že - jako žádná lidská bytost - každé dítě, které vstupuje do našich životů ať skrze pokrevnost nebo za jiných okolností, nám sděluje Boží milost se zvláštní čistotou. Rodiče se mohou radovat, že každé dítě má přesně ty mohutnosti a slabosti, buď dané nebo dovolené Bohem, které se nejlépe hodí pro naše posvěcování. Čím víc děti mají v rámci svatosti manželství, tím více milosti dostávají. Jakákoliv nemoc, slabost nebo utrpení, kterým dítě trpí nebo je vystaveno - dokonce kdyby dítě zemřelo a vrátilo se k Bohu - Ježíš nic nenařizuje ani neschvaluje, co by nepomohlo posvěcovat jak rodiče, tak dítě.

Kdybychom opravdu věřili v nekonečnou lásku Boha, viděli bychom, že vždy stačí se pohybovat v okruhu Boží vůle. Dokonce kdyby bylo možné pro manžela a manželku mít milion dětí, Bůh by mohl a udělal by to, aby jim poskytl všechno, když by rodiče mu důvěřovali a poslouchali ho, jak nejlépe mohou. Bůh nám dává děti, takže mu je můžeme vrátit tak, jako Otec světil Ježíše Marii a Josefovi, takže ho mohli vrátit Otci. Jako Otec poskytl Marii a Josefovi vše, co potřebovali, aby byli schopni ho podporovat v lásce a znalosti Otce, tak nám poskytně všechno, co potřebujeme k výchově našich dětí v Jeho lásce, protože Jeho síla se nejlépe zdokonaluje ve slabosti a jeho dokonalá láska vyhání strach.

Hugh Owen

(přeložil Karel Dachovský)

(Hugh Owen je konvertita a syn bývalého generálního sekretáře International Planned Parenthood Federation. Otec osmi dětí a zkušený učitel. Owen je vicepresident Apos-tolatus Uniti)

MŮŽE MÍR VYRŮSTAT Z KULTURY?

Tak zní otázka naší doby. Vždyť válka je svědectvím společenské neúčinnosti nějaké kultury. Zároveň je umlčením pokojné tvorby, jakož i ničením kultury. Odpověď nalézáme v posledním článku páté kapitoly o státu a kultuře encykliky *Centesimus annus* (CA).

Jan Pavel II. zde důrazně varuje před nebezpečím války, které musí být zažehnáno. Lidé, národy a ti, kdo je vedou, se o to musí přičinit. Když se však řekne budovat mír nebo bojovat za mír, tak to zní příliš všeobecně. Proto Svatý otec upřesňuje způsob, jak má probíhat tato přičinnost lidí: "Jiné označení míru zní rozvoj. Stejně jako je společná odpovědnost za odvrácení války, tak je i společná odpovědnost za rozvoj" (CA 52). Je to pokojná tvorba takové kultury, která není zahleděna sama do sebe v nějaké estetické samo-účelnosti, ale rozvíjí se ve vztahu k moderní společnosti. Není to kul-tura bezzubá, ale taková, která se vydává na výboj proti křivdám, proti utrpěnému bezpráví, proti bídě duchovní i hmotné, proti vykořisťování chudých. Zkrátka je to kul-tura, která musí v samotné společ-nosti přemáhat samotné skutečné příčiny války a znásilňovat v lid-ských nitrech touhu po pomstě, po násilí.

Taková průbojná kultura musí mít svůj ohlas ve všech oblastech společenského života, hospodářství nevyjímaje. Je pravda, že technika a hospodářství mohou dnes ve velké míře usnadňovat upevnění mírového soužití. Už třeba tím, že modernější výzbroj armád různých zemí může odstrašovat někoho od zahájení války. Nebo tím, že se společnost hospodářsky vyvíjí směrem k blahobytu pro všechny. I když se hospodářská prosperita mocností a rovnováha vojenských sil mezi státy představují veřejnosti jako hlavní záruky mírového

soužití mezi národy, jsou to jen velmi chabé pilíře míru. Hospodářský a technický pokrok národů může usměrňovat mír, ale sám ho zajistit nemůže. Nebudou-li tyto pří-padné podmínky míru doplňovány soustavným účinným pronikáním kulturních hodnot, zejména nábo-žensko-mravních, dojde dříve nebo později k narušení mírového soužití válkou.

Koncem 20. stol. se u nás ozývají hlasy, volající po návratu do Evropy. Myslí se tím víc, než jen politické sblížení. Rozumí se tím také překo-nání hospodářské a technické za-ostalosti postkomunistických zemí. Jenže tím se zdaleka nevyčerpává. Také celá Evropa stojí před úkolem návratu k sobě samotné. Východ se uzdravuje z těžké nemoci, a to při-náší nepříjemnou změnu i pro Zá-pad. Nekomunistická Evropa se totiž přizpůsobila přítomnosti komunis-tických zemí také hospodářsky, ba i kulturně. Po rozpadu komunistic-kého nádoru na evropské společ-nosti stojí sama celá Evropa před přestavbou svého hospodářství a kultury, vyrostlé za těchto ne-zdravých podmínek. V tomto stavu by možná bylo pro některé pohodlné a nemorální jedince přijatelnější, aby se jejich příbuzní vrátili zpátky do nemocného stavu.

Soužití mezi národy vyžaduje přestavbu: je zde směs zdánlivě soběstačných jednotek, uplatňují-cích se zmateně v různých směrech, ale přitom ke stále se stupňujícímu napětí a ozbrojeným vystoupením. Tato směs se musí spojit do sou-boru prvků, vytvářejících organic-kou sepnatostí jednotný celek, do ně-hož přináší každý svůj podíl. Tyto změny neproběhnou samovolně, nýbrž jako výsledek soustavného úsilí konkrétních lidí.

I kdyby platilo, že lidská skupina všeobecně směřuje přirozeným vývo-jem k postupnému sjednocování, přesto takový vývoj v jednotlivých zemích bude vždy náchylný k nepři-rozeným zvrátům. A tato náchylnost ke zvrátům bude tím větší, čím většího sjednocení se dosáhne. Proto se sjednocení národů a jejich mírové soužití nedá dosáhnout pouze tím, že by se lidé omezili na ryze při-ro-zené prostředky. Přirozený proces sjednocování národů a růstu míro-vého soužití musí postupovat sou-časné se sjednocením daným Boží milostí, v modlitbě očekávaným Bo-žím lidem.

V současnosti probíhá jakýsi "koperníkovský převrat" v chápání politické a vůbec společenské čin-nosti. Jde o to, nespokojovat se s tím, aby se jednalo ve stylu světa, a tím také aby se ze světa dobývalo nějaké zřízení zvenčí a navenek kře-sťanské, nýbrž nutno začít u sebe. Je nutno vykonat napřed velký kus práce ve svém srdci, v lidském ni-tru, začít samostatně myslet, žít a jednat v duchu radostné novozá-konní zvěsti, a tak vnášet do společ-nosti život vnitřně křesťanský. Svatý otec uvádí: "Je tedy zapotřebí velkého úsilí o vzájemné porozumě-ní, o vzájemné poznání a o zvýšení citlivosti svědomí, to je vytoužená kultura, díky níž roste důvěra v lid-skou výkonnost chudého" (CA V,52).

To je velký úkol především těch, kdo mají své místo v kultuře: pro kněze a řeholníky, pro umělce, pro vědce a filozofy, ale i pro všechny lidi dobré vůle, kteří tím, že se vy-značují jasným vědomím společen-ské odpovědnosti, připojují se jako mravní inteligence do kulturního vý-květu společnosti. Umělec se už nesmí uzavírat do svého umění pro umění, ale musí tvořit umění pro Krista a pro jeho vykoupený Boží lid. Vzdělanec se nesmí dopouštět zrady tím, že by se uzavíral do ulity svého bádání. Kněží a řeholníci musí vykročit z uzavřených zdí zastara-lých návyků a pouhých slov, a uká-zat světu nejen duchovní, ale i mravní prvenství Kristovo. Jak pra-ví sv. Bernard: "Běda nám, kteří svou duši máme v ústech! Běda nám, kteří ve slovech úplně pronášíme svého ducha, až se na nás hodí ten výrok komikův: Jsme plní děr a roztékáme se na všechny strany."

K pěstování kulturního výkvětu společnosti musí být ovšem vytvá-řeny vhodné podmínky, aby se mohl uplatnit i chudý. "K tomu je třeba chudému - ať jednotlivci nebo náro-du - nabídnout skutečně přijatelné podmínky. Vytvořit takové podmín-ky je úkolem státu, jakož i celosvě-tové spolupráce pro rozvoj. Přitom nejde jen o nějaké neúčinné jednání několika účastníků, kteří by chtěli vykonat dobrý skutek na cizí účet. "Znamená to také zřící se postavení zaručujících zisk a moc." Znamená to poznání skutečnosti, že nejná-vratnější investice je vklad do kul-tury. Jedině tam se totiž tvoří zá-klady, přesvědčivé důvody a podněty pro pokojné jednání jednotlivců i ná-rodů, pro mírové soužití a hospo-dářský rozvoj lidstva.

Maria, Matko Boží, přimlouvej se za nás, abychom na tomto díle pracovali a tak přispívali ke kultuře pokojného soužití v pravdě, lásce, odpuštění a milosrdenství Božím!

P. Tomáš Bahounek OP

Z DOMOVA ...

ZPRAVODAJSTVÍ Z OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE

- **28. května v sobotu se konala** v katedrále sv. Václava v Olomouci slavnost přijetí čekatelů na jáhenské svěcení.

22 ženatých mužů různého věku a vzdělání z celé olomoucké arci-diecéze, kteří ukončili 4leté dálkové teologické studium, byli při mši sva-té, kterou koncebroval arcibiskup Jan Graubner spolu s rektorem a spirituálem kněžského semináře P. Koubou a jezuitou P. Pavlíkem, přijati za čekatele jáhenského svě-cení, které bude udělovat otec arcibiskup v sobotu 9. července v 9.30 hod v katedrále sv. Václava.

Arcibiskup Jan ve své promluvě zdůraznil kandidátům význam já-henské služby ve farnostech: hlásání slova Božího, vyučování náboženství a služba při výpomoci v duchovní a administrativní správě farností.

- **V neděli 29. května se zaplnil** proboštský chrám sv. Mořice v Olo-mouci do posledního místečka mladými věřícími z různých farností i příznivci "rytmických tónů", jak pěkně srozumitelně v kázání roze-bral tuto otázku

jazzové mše svaté pan děkan P. František Hanáček. Se zpěvem mešní písně s doprovodem varhan zazněla latinská jazzová mše, kterou složil komponista Karel Růžička a za doprovodu orchestru, kde zazněly housle, klavír, violoncello, bicí nástroje i trubky zpíval známý Kühnův smíšený sbor latinské Ky-rie, Gloria, Credo se světoznámou černošskou sopranistkou Dianou Boldenovou ze Spojených států amerických. V závěru mše zazněly anglicky modlitby Otčenáše a Zdrávas Maria. Pan děkan závěrem poděkoval přítomným a vyzval je, aby tak jak tiše přijímali nezvyklé tóny k oslavě Boží, tak aby všichni otevřeli svá srdce, aby je mohl Kristus zasáhnout svou milostí.

- **V neděli 29. května oslavilo** farní společenství ve Skorošicích ve Slezsku na pomezí hranic s Polskem výročí 150 let od posvěcení kostela sv. Martina. Závítal mezi ně s poutníky, kterých se sešlo asi 1 000, mezi nimi i 200 poutníků z Němec-ka, světící biskup Mons. Josef Hrdlička s kněžími z okolních farností. Pan biskup zároveň udělil svátost biřmování 16 mladým lidem.

V opravdové a hluboce prožité atmosféře všichni slavili mši svatou.

Odpoledne připutovali poutníci z blízkého Polska i s knězem a tak oslavili všichni společně z různých národů a jazyků Slavnost Nejsvětější Trojice. Společným prožíváním víry v Evangelium ukazuje Kristus se svou Matkou Marií cestu k usmíření bo-lestných otázek poválečných let mezi Čechy a Němci, která nevede přes politické deklarace a memoranda.

-jf-

PODNIKATELSKÁ ETIKA

Dne 8. června 1964 řekl papež Pavel VI. účastníkům XI. Národního kongresu podnikatelských svazů Itálie:

“Vysoce vás oceňujeme, muže hospodářství, podnikatele, ředitele, výrobce, organizátory moderních podniků na poli průmyslu, zemědělství a obchodu. Dáváte zaměstnání a chléb velkému množství spolupracovníků a přeměňujete společnost, protože rozvíjíte síly, které věda a technika dává k dispozici modernímu člověku. S učitelé a lékaři patříte k těm povoláním, která zvláštním způsobem přetvářejí společnost a máte největší vliv na životní podmínky lidí, kterým se otevírají nové a netušené možnosti. Vaše povolání je pro moderní společnost nepostradatelné.”

Ve svobodné společnosti přísluší podnikateli rozhodující a nezastupitelná úloha, kterou nemohou nahradit žádné státní orgány. Podnikatel jako výrobce, jako provozovatel služeb i jako člověk s odpovědností, která se vymyká běžnému průměru, přispívá podstatnou měrou k blahu celé společnosti. Stále však musí činit rozhodnutí, která přesahují provozní horizont. A tak nese spoluodpovědnost za hospodářská, sociální i politická rozhodnutí.

V západní společnosti se podnikatel stal významnou, klíčovou figurou. Zvlášť to vynikne, srovnáme-li systémy tržního hospodářství se systémy plánovaného hospodářství nebo s rozvojovými zeměmi. Tržně orientovaná hospodářství disponují dynamickými podnikateli, kteří mohou obyvatelstvu poskytnout co nejlepší zásobování zbožím a nabídnout široký sortiment služeb. Naproti tomu v plánovaném hospodářství je permanentní situace nedostatku zaviněná chybným rozvojem. Jistě tam chybí kapitál, ale ještě víc podnikatelé. Problémy těchto zemí bude možné vyřešit, až se podaří vyškolit dynamické podnikatelské osobnosti. Úspěchy některých rozvojových zemí, jako Tajvanu, Singapuru, Malajsie a Jižní Koreje dokazují, že zaostávání lze v relativně krátké době překonat.

Podnikatel nejen reaguje na měnící se poměry, ale aktivně bere iniciativu do svých rukou. Vlastností podnikavého člověka je v tomto smyslu tlak na výkon, síla rozhodování, tvořivá aktivita a schopnost brát na sebe riziko. Podnikatel v tržní společnosti je zvláštní výrazný lidský typ, jehož hlavním znakem je dosahovat úspěchů, ale také plně stát za neúspěchy vlastního jednání. Podnikatel je osobnost, která sama plánuje svou existenci, má radost z podnikání i z rizika, které je s tím spojeno, je připravena podat výkon, má fantazii. Z toho je zřejmé, jak hluboce musí být ve společnosti zakotven princip svobody, aby podnikatelské osobnosti měly vůbec šanci.

U nás patří podnikatelé k těm, kdo se iniciativním a tvořivým způsobem po desetiletích absence tvůrčí hospodářské činnosti chtějí zapojit do procesu hospodářské obnovy. Vkládají do transformace našeho společenského systému tvořivou sílu své osobnosti a odpovídají tak na Boží výzvu po naplnění svého poslání.

Papež Jan Pavel II. v encyklice Centesimus annus vysoce hodnotí “schopnost včas rozpoznat potřeby druhých lidí a kombinace nejvhodnějších výrobních faktorů, které jsou významným zdrojem bohatství v moderní společnosti. Úloha organizátorské a tvůrčí práce je stále zřetelnější a důležitější. Stejně zjevný je však význam hospodářské iniciativy a soukromého podnikání jako podstatné součásti této práce (32)”.

Podnikatelé by neměli zapomínat na etickou stránku podnikání, protože “církve sice uznává oprávněnou funkci zisku jako indikátoru prosperity podniku”, ale zároveň připomíná, že “účelem podniku není jen vytvářet zisk, ale i naplňovat úlohu společenství lidí, kteří se různými způsoby snaží uspokojovat své základní potřeby. Zisk je sice regulátorem podniku, ne však jediným (35).” Bez zisku jako kritéria hospodárnosti není možný hospodářský růst ani technický pokrok. Nejcennějším jměním podniku jsou však lidé, jejichž důstojnost nesmí být pokořována a zraňována. Podnikatelé mají také velkou odpovědnost za ty, kdo se jim svěřili v důvěře v jejich solidnost, férovost a poctivost.

Evropské chápání ekonomiky a role podnikatele v ní má dlouhou tradici: počáteční kritika podnikatele se průběhem doby změnila v obdivné uznání jeho kvalit, které vynikajícím způsobem urychlují pokrok v hospodářství.

J. A. Schumpeter v knize “Teorie hospodářského rozvoje” z r. 1912 definoval tvořivého podnikatele jako člověka, který kombinací výrobních faktorů realizuje inovaci výroby, a tím umožňuje hospodářský růst. Hodnotí podnikatelské činnosti je závislé na hodnotovém systému společnosti a u nás je významně ovlivněno katolickou sociální naukou.

Někteří se však domnívají, že spojení etiky s podnikáním je protikladné, a proto ho odmítají. Jiní vůbec žádnou etickou odpovědnost neuznávají a ze sobeckých důvodů (snaha po rychlém, třeba i nelegálním zbohatnutí) kritizují všechno, co s etikou souvisí. Mnozí podnikavci považují za podstatu podnikání snahu o okamžité dosažení zisku za každou cenu, a to s minimální námahou bez jakékoliv dlouhodobější podnikatelské strategie.

Impulzy pro diskusi o podnikatelské etice vzešly také z nejrůznějších skandálů v podnikání: podplácení (letadla - Lockhead), výbuchy toxických látek v chemickém průmyslu (Seveso - Bhopal), znečištění řek a moří (Aljaška), kontaminované potraviny, ilegální obchod se zbraněmi, daňové úniky aj. Tyto skandály spojené se značnou publicitou jsou určitou výzvou pro uplatňování etických principů v podnikání, působí však jen krátkodobě a nejsou zdrojem trvalé motivace.

Důležitější je zdokonalování etické kvality rozhodování na všech úrovních podnikatelské činnosti, která má vždy morální rozměr. Nestačí však přijímat jen správná rozhodnutí. Ta musí být srozumitelná těm, jichž se týkají, a musí je vnitřně přijmout. Toho lze docílit otevřeným dialogem, který však je možný jen v demokracii. -cm-

MODLITBA TOMÁŠE MORA

Tomáš Morus, kancléř anglického krále Jindřicha VIII., volil raději vězení a smrt, než opus-tit a zradit svou víru. Byl st'at r. 1535 a je uctíván v katolické církvi jako mučedník.

Dej mi milost, dobrý Pane

1. Považovat svět za nic
2. Zakotvit svou duši v Tobě
3. Nenechat se unést lidským mí-něním
4. Být spokojený v osamění
5. Netoužit po světské společ-nosti
6. Postupně úplně odhodit svět
7. Osvobodit svého ducha od veškeré zbytečné námahy
8. Netoužit po prázdném tlachá-ní o světských věcech
9. Nenávidět fámy o světských maličkostech
10. Radostně přemýšlet o Bohu
11. Pokorně jej prosit o pomoc
12. Opírat se o Boží útěchu
13. Aktivně jej milovat
14. Znat svou vlastní nehodnost a ubohost
15. Stát se člověkem pokorného a mírného srdce pod mocnou rukou Boží
16. Lítovat svých dřívějších hříchů
17. Klidně snášet utrpení jako očistu za ně
18. Radostně vytrpět svůj pozem-ský očištec
19. Utrpení přijímat s radostí
20. Kráčet malými cestičkami ve-doucími k životu
21. Nést kříž s Kristem
22. Pamatovat na úplný konec
23. Vždy mít před očima svou smrt, která neustále obchází kolem mne
24. Nezacházet se smrtí jako s ci-zincem
25. Přemýšlet a uvažovat o věč-ném ohni pekelném
26. Modlit se za odpuštění, dříve než přijde Soudce
27. Vždy mít na mysli Pašije, kdy Kristus trpěl pro mne
28. Za jeho dobrotu mu neustále děkovat
29. Vykoupit čas, který jsem ztratil
30. Vytrhnout se z marného sně-ní
31. Vyhnout se prchavému veselí a hloupé radosti
32. Odbourat věci, které mne při-liš rozptylují
33. Ztrátu pozemských statků, přátel, svobody, života a všeho považovat za nic vůči tomu, co zís-kám v Kristu
34. Považovat své největší nepřá-tele za své největší přátele, protože Josefovi bratři mu nikdy neučinili tolik dobrého svou láskou a srdeč-ností, jako svou zlomyslností a ne-návisť
35. Aby mé city byly více přející každému člověku než pokladny všech princů a králů, křesťanských i pohanských, i kdyby byly shro-mážděny a navršeny na jednu hro-madu

*Originál: revue "Moreana" aso-ciace "Amici Thomae Mori" u kato-lické univerzity v Angers ve Francii.
Z esperantského překlada v Es-pero katolika 2/1986 s laskavým svolením přeložil Ing. Jan Markovič*

MUŽ DO NEPOHODY

Videokazeta zachycující podstatný úsek ze života Sira Thomase Mora.

Celovečerní hraný film, český dabing, 298,- Kč.

Objednejte na dobírku na adrese
Skrétova 35, 301 27 Plzeň

Jaroslav Novotný,

Evangelium musíme brát vážně v celé jeho radikálnosti. Ptám se sám sebe, jestli jsme poselství evangelia příliš nezidylovali. Před společenstvem, která je často dezorientovaná, zamlčujeme náročné výzvy evangelia, jehož údernou silou jsme s ohledem na změny ve světě po-vážlivě otupili. Ptám se také, proč se stává tak zřídka, že probudíme radost z víry a radost z církve. Je tím snad vinno jen sekularizované prostředí, že z nás samých vyzraňuje tak málo radosti z víry?

Biskup Dr. Helmut Krätzl, Vídeň

CÍRKEVNÍ AKTUALITY

V LATINSKÉ AMERICE

NEDOSTATEK KNĚŽÍ

Jak oznámil představitel německé charitativní organizace Adveniat prelát Spelthahn, připadá v zemích Latinské Ameriky v průměru jeden kněz na 7 500 věřících, zatímco v Německu na 1 300 věřících. Hlavní příčinu vidí prelát Spelthahn v nedostatku seminářů a nedostatku finančních prostředků ke studiu mnoha potenciálních kandidátů kněžství.

ÚDAJNÁ VRAŽDA BISKUPA

Podle nepotvrzených informací zahynul v africké Rwandě, zmítané vnitřními válkami, též katolický biskup z Butare Jean Baptiste Gaha-manyi. Skupina vojáků ho údajně vytáhla z automobilu a zahrabala svázaného v mraveništi termitů, kteří ho uštípali.

PAKT O NÁRODNÍM USMÍŘENÍ

V Georgijevském sále moskevského Kremlu podepsali představitelé církví, některých politických stran, organizací a autonomních republik tzv. Pakt o národním usmíření. Svůj podpis připojil též prezident Jelcin. Z církevních představitelů pakt podepsali pravoslavný patriarcha Alexij II. i římskokatolický arcibiskup Moskvý Tadeusz Kondruszewicz. Na poslední chvíli se k paktu připojil i lídr Liberálně demokratické strany V. Žirinovskij. Svou účast radikálně odmítli ruští komunisté.

POLSKÉ "NE"

PRO ČASOPIS PLAYBOY

Známý americký erotický časopis Playboy neuspěl ve své snaze otevřít svou redakci v polské Gdyni. Proti jeho usazení na polské půdě protestovala i katolická církev, konkrétně biskup v Gdaňsku, jakož i řada katolických organizací. Soud zamítl jeho žádost o registraci, neboť shledal jako odporující polské ústavě program fundace časopisu, který zahrnuje též "poznání a rozšíření vědy o lidské sexualitě, sexuální výchovy a regulaci porodnosti, jakož i ochranu práv sexuálních menšin."

DVACETILETÍ: NIKOLIV DISKA,

ALE EUCHARISTIE.

"Chceme naše vrstevníky přesvědčit, že mají možnost se modlit." Prohlásila to dvacetiletá Tereza Hynesová, z Anglie před společenstvím "Mládež 2000". Tato nezaměstnaná dívka se neztotožňuje s názorem mnoha odpovědných činitelů, že církev musí vyjít vstříc mladým lidem do jejich světa: světa party a diskoték. Spíše je přesvědčena, že mladí by se měli nejdříve účastnit života Ježíše Krista. "Disko je to, co nabízí svět. Mladí lidé se tam hrnou, protože něco hledají. Je to však jen velmi krátkodobé štěstí. Naopak nalézt Ježíše znamená nalézt štěstí trvalé."

"Mládež 2000" založil právník Robert Ton (25) z Leedu. Toto společenství se na rozdíl od jiných nezaměřuje tak na sociální angažovanost, jako spíše na modlitbu, především na eucharistii. Prvním podnětem bylo pro něj setkání s Janem Pavlem II. v Santiagu de Compostella. I když společenství vzniklo v Anglii, je dnes rozšířeno především v USA. Dallaský biskup po setkání se společenstvím prohlásil: "Myslel jsem si vždy, že mládež přiláká do kostela jen hlučná hudba, reflektory a sociální problematika. Nyní jsem byl lépe poučen". První impulz k založení "Mládeže 2000" přišel z Mejdugorje.

* **Polská vláda zpřísnila podmínky** pro registraci sekt. Má se tím zamezit především zneužívání pláštíku náboženské organizace pro krytí daňových a celních podvodů. Kato-lická církev a některé ekumenické organizace vyslovily již s novými opatřeními souhlas. Jedna z nových podmínek zní, že místo dosavadních 15 je nutno k registraci minimálně 100 příslušníků nové církve.

* **Neapolský gangster a boss** prohlásil před soudem, že jej k po-kání pohnula slova Jana Pavla II., která pronesl v televizi během své sicilské návštěvy: papež tehdy zvolal: "Mafiáni, čiňte pokání!"

* **Jan Pavel II. požaduje v balkánském konfliktu účinné akce** na odzbrojení agresora a vyslovil se současně pro potrestání viníků. Zdůraznil přitom princip humanitárního nasazení, který ovšem ne-znamená v prvé řadě vojenskou intervenci. Vyslovil hluboké politování, že nejvíce obětí si tento konflikt vyžádal mezi nevinným obyvatelstvem. "Jsme bohužel bezmocnými svědky vražedného procesu na Balkáně." I mezi samými vojáky je jen málo těch, kteří nesou plnou odpovědnost za vojenské akce.

* **Jako jednu z účinných humanitárních pomoci** označil Sv. otec modlitbu. "Modlitba, to je zbraň těch nejslabších, když trpí bezpráví." Současně je modlitba podle výroku papeže zbraní duchovního boje, který vede církev ve světě. Vzpomněl při tom na Den modliteb za mír na Balkáně, který vyhlásil 23. ledna.

* **Trpce si postěžoval, že jsou na Balkáně** nejhrušším způsobem porušována lidská práva. Odpovědní činitelé zdůvodňují svůj postup principem poslušnosti k obdrženým rozkazům nebo k určitým ideologiím. V takových tragických okolnostech by se však člověk měl řídit především objektivními kritérii. Ti, kteří byli odpovědní za strašlivé zločiny 2. svět. války, byli v poměrně krátkém čase voláni k odpovědnosti. Ve východní Evropě museli na něco podobného čekat až do roku 1989, ovšem ne všichni odpovědní se zatím skutečně za své činy zodpovídali. "To, co se děje na Balkáně, vede spontánně k podobným úvahám." Církev při tom nesmí přehlížet křesťanské přikázání odpouštět, což ovšem ne-znamená "povrchní promínutí viny".

* **Ti, kdo jsou zodpovědní za tragické události** v bývalé Jugoslávii, údajně nevěděli, co dělají. Hledají pro své činy ospravedlnění. Pro takováto ospravedlnění nabízí toto století celou řadu příkladů. Nacismus a komunismus se odvolávají na poslušnost ideologii "osvobození", slibovali vybudovat pro jednotlivce i společnost ráj na zemi. Z tohoto hlediska nejsou události na Balkáně nic nového. Bohužel víme již příliš dobře, co znamenají požadavky na nový "životní prostor" stejně jako představy o vyvoleném národě, rase, privilegované třídě a poznali jsme je-jich důsledky.

Kathpress

PROTIKŘESŤANSKÉ NÁSILÍ V ALŽÍRU.

O nedělním odpoledni byli v historické části města Alžíru zavražděni kněz P. Henry Verges (64) a řádová sestra Pavla Helena Sanit Raymondová (64). Oba pracovali řadu let v arcibiskupské knihovně, která byla otevřena pro studenty. Atentáty si od září minulého roku vyžádaly 34 obětí mezi cizinci. Poprvé se stali oběťmi také katoličtí duchovní.

K atentátu došlo v den, kdy se v městě Alžíru konal "Pochod smíření", kterého se účastnilo na 20 tisíc lidí. Po vyhrůžkách, kterých se dostalo jednomu z unesených knihkupců, byla uzavřena křesťanská knihkupectví. Tato knihkupectví zvaná "Křesťanská kniha" si získala v Alžíru značnou popularitu. Dovoz a rozšiřování bible však neustal. Křesťané tvoří v Alžíru asi 1% obyvatelstva.

JAK MLUVIT DNES V RODINĚ O BOHU (2)

II. Nový způsob mluvení s Bohem

Jinak se na Boha tázat

Vezměme si zrovna takovou dětskou otázku. Děti chtějí vědět: "Kde je vlastně Bůh?" Kde by měl být? V nebi? Tam přece krouží kosmo-nauti! Všude? Tedy i v tomto koštěti nebo v tomto balíku s novinami? Co v tomto případě odpovědět? Řekněme to zrovna: Zde byla špatně položena otázka. Tady vězí už v otázce nesprávnost, blud. Objasníme si to porovnáním: Když se táží, jakou vlnu má rozhlasová vlna, nebo kolik centimetrů je silný tón, položil jsem nesprávnou otázku, neboť rádiová vlna je něco, co nevoní a tón nemá centimetrový rozsah. Otázkou "Kde je Bůh" se tážeme, jako by Bůh ležel jako věc na jednom místě nebo byl bytostí podobnou člověku. Nebere se tu vůbec v úvahu, že Bůh je jiný než věci, které jsme schopni poznat. Je tu jako Bůh. Snad odstraníme chybu v otázce nejprve tím, že řekneme: "Bůh je nám všude nablízku", nebo "Bůh je všude, zvláště

tam, kde jej lidé hledají a milují". Jedno dítě od-povědělo ve škole: "Bůh je nade mnou, pode mnou, kolem mne a ve mně." Dobrá odpověď! Vede od otáz-ky místa k osobnímu vztahu k Bo-hu.

My sami se musíme znovu učit

Už jsme si vlastně všimli, že ře-šení nespočívá v hotové odpovědi. My sami se musíme učit přemýšlet o Bohu novým a hlubším způsobem, abychom se mu víc přiblížili a uměli pak dávat odpověď. Musíme se na-učit líp si Boha všimat, a také toho, co o něm dovedeme říci, abychom se tak třeba víc přiblížili jeho skuteč-nosti.

Sledujeme-li tento cíl, otázkeme se asi líp: "Jak se projevuje Bůh v mém životě? A jak?" Potom už se netáže-me, jako by zde Bůh byl prozkou-matelný předmět, nýbrž začneme tušit, jak je zde Bůh přítomen a co poukazuje na jeho tajemství a ja-kým způsobem života se mu může-me přiblížit.

Jak se projevuje Bůh v mém životě?

Bůh se nevyskytuje v našem ži-votě jako nějaká věc, jako něco, co můžeme přímo vnímat. Takovým způsobem se projevuje i ledacos ji-ného. Lásku např. vnímáme jako zvláštní světlo, prozařující obličej milujícího člověka. Vidíme jenom tvář, ne lásku samu. Ale ve tváři je láska jasně viditelná. Zrovna tak je zřejmá v pomocném skutku, v ne-zištné radě, v něžném doteku ruky, ve vroucnosti hlasu. Vědecky zkou-mat můžeme tvář, ruce, hlasivky. Lásku však musíme vnímat.

Takovým způsobem se také Bůh projevuje v našem životě: všechno prozařuje. Kontrolou jej proto nezjis-tíme. Ale můžeme vnímat jeho ta-jemství. Z toho vyplývá další otázka:

Kde se Bůh projevuje v mém životě?

Pokusme se dát řadu odpovědí. Boha je možno nalézt už v mém bytí. Tady někde tiše a klidně sedím a přemýšlím. Konstatuji: Jsem zde, přestože nečiním nic, abych zde byl. Čekám a jsem tu stále. Jsem zde a nemohu svému bytí uniknout. Co je to za mocnou sílu, která je příčinou a stálým zdrojem mého bytí? Kdo si toto plně uvědomí, ten pochopí: v mém bytí se projevuje Bůh.

Bůh se projevuje v mém vědomí odpovědností. Cítíme svou odpověd-nost za určité lidi a poměry. Cítíme, že se na nás kladou naléhavé požadavky. Tyto požadavky převažu-jí nad jednotlivými věcmi. V hloubi svého nitra jakoby někdo ke mně mluvil. V tomto pocitu, že se ode mne něco požaduje a že jsem za něco odpovědný, se ohlašuje tajem-ství. Je to Bůh, kdo ode mne chce dobré.

Bůh se projevuje v hloubce mé touhy. Toužíme po uznání, pocho-pení, po pocitu jistoty a bezpečí, po lásce, štěstí. Tisíckrát v životě se tato touha setkává se zklamáním a zůstává nenaplněna. Očekává něco většího. Směřuje k cíli, kde nebude zklamána, směruje k někomu, kdo ji dokáže plně pochopit, uznat, přij-mout, ukryt, milovat, učinit šťast-nou. Moje touha, moje úsilí hledá vlastně Boha.

Bůh se projevuje v mé otázce po smyslu života. Všichni se bráníme, máme-li dělat něco nesmyslného. Ale také náš život jako celek musí mít nějaký smysl. Jednotlivé důvody nám nestačí. Též v dlouhé těžké nemoci, v životních katastrofách zůstává otevřena otázka "proč"? Touto otázkou se vlastně tážeme na poslední, trvale platný smysl života, smysl, který zůstává, i když všechno ostatní ztroskotalo. Konečnou odpo-věď na tuto otázku je opět to hlavní velké tajemství, jež nazýváme Bo-hem.

Bůh se projevuje v mé trpělivosti. Někdy je to přece k zoufání. Mnohdy jsme na konci svých sil. A pak se stane, že se zas vzbudíme, že se ne-vzdáme, že odněkud z nitra přijde klid, že nezůstaneme ležet ubiti, že se jakýmsi způsobem s novou důvěrou opět zdvihne-me, že neřek-neme "ne", nýbrž "ano". V této síle, která nám umožní trpělivě z hloubi nitra pronést toto "ano", v ní je Bůh.

Bůh se projevuje v mé lásce. Tehdy, když se v člověku ozve radostná touha být dobrý k manže-lovi, dětem. Když chce pro ně žít. Když dokáže nevidět chyby a nedo-statky a prostě miluje a neptá se, co z toho má. Tady vyvěrá něco ze sa-mého nitra, něco velmi hlubokého a trvalého. V takové lásce je Bůh.

Ještě jinak se Bůh projevuje v naší lásce. Někdy člověk jasně cítí, že jeho manžel, manželka jsou podivuhodný dar. Toto vědomí se ho zmocňuje, je mu milé, obdařuje ho hlubokým naplněním, povznáší ho, obšťastňuje ho. Dostáváme-li však nějaký dar, vězí v tom zároveň ně-jaký dárce. Bez dárce by dar nebyl darem, nýbrž předmětem.

Je možno Boha vnímat?

Ke všem těmto projevům Boží existence, o nichž jsme mluvili, dochá-zíme na základě vlastní zkušenosti. Známe dobře pocit obdarování, od-povědnosti, touhy, lásky. V těchto zku-šenostech se však projevuje něco hlubšího než jenom tyto pocity. Je tu něco, co jakoby tím vším proza-řovalo. Dotýká se to hlubin našeho netajnějšího nitra. Tímto způsobem můžeme všichni Boha vnímat. Ne bezprostředně jeho samého, ale jeho záblesk v našich pozemských sku-tečnostech. Podobně jako velký hu-debník probleskne v tónech svého díla nebo velký malíř v barvách svých obrazů nebo láska v obličejí.

Nemusíme tedy o Bohu mluvit a na něho myslet tak, jako by byl v uzavřeném prostoru nebe, nýbrž musíme jej především hledat ve svém bytí, ve svých lidských zá-kladních zkušenostech. Čím hlou-běji a opravdověji to všechno pro-žíváme, čím hlouběji jsme lidmi, tím opravdověji budeme vnímat Boha. "Vždyť od nikoho z nás není daleko. V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme," praví Písmo svaté (Sk 17,28).

Není to tak jednoduché jako třeba chléb s máslem

Říkáme-li, že takto mohou Boha všichni vnímat, zní to velmi prostě. Také to prosté je, ale ne zas tak jednoduché jako třeba chléb s más-lem, nýbrž prostě ve smyslu velkých a hlubokých věcí, jako je láska nebo důvěra nebo svědomí, každý člověk je zná, není-li úplně povrchní. Tak je tomu i s našimi výpověďmi o proje-vování Boha v našem životě. Musíme je přijmout do svého nitra. Musíme se pro ně stát bdělými a vnímavými. Musíme je hledat, znovu a znovu je uplatňovat ve svém konání a tak se vnitřně prohlubovat. K dispozici jsou však pro každého člověka.

DR. IVO CÍSAŘ: VŠECKO SOUVISÍ (2)

(Pokračování z minulého čísla)

Jako kněz říkám, že je-li možný kněžský a řeholní celibát, je možná také manželská čistota. K tomu však jako dlouholetý profesor dogmatické teologie dodávám:

5. Souvislost milosti. Manželství je svátost, a to nejen v okamžiku sňatku, nýbrž po celý život. Svátostí se rozumí účinné znamení, t. j. stálý zdroj milosti, která se dostává, když se o ni prosí: "Proste a bude vám dáno" (Lk 11,9). Bůh neporoučí nemožné věci, ale s příkázáním dává také milost, o kterou nutno prosit, jak učí sv. Augustin (De natura et gratia hl. 43, 50) a Tridentýský sněm (VI. zas., hl. 11: DS 1536; sr. 1 Kor 10,13). "Jeho přikázání nejsou těžká (1 Jan 5,3). "Kristovo jeho netlačí a břemeno ne-tíží" (Mt 11,30).

Svátost manželství dává též milost sebeovládání (srov. Gal 5,23), a to ve dvou, protože křesťanští manželé jsou povoláni a uschopněni po-máhat si vzájemně k dosažení spásy; viz. II. vatik. sněm: Světlo národů 11b; 41e; Radost a naděje 48b; Apoštolskou činnost 11b.d. K tomu je ovšem zapotřebí křesťanské askeze, protože po odpuštění hříchů v nás zůstává žádostivost "ad ago-nem" (Trident. koncil, V. zas, 5.: DS 1515), k duchovnímu boji (srov. Radost a naděje 37b).

Křesťanská morálka není osvícenská, t.j. nespočívá pouze v mravním poučování (moralizování), ne-mluví pouze k rozumu, ale obrací se i na vůli, která spolupracuje s milostí. Bez milosti není možné zachovávat úplně a spásitelně Boží zákon, s milostí je to možné. Manželé a rodiče mají právo též na tzv. svátostnou milost, specifickou pro jejich život a poslání, aby se mohli posvěcovat a spasit v jejich stavu. Mravouka se nesmí odlučovat od nauky o milosti a o jejích prostředcích, t.j. svátostech a modlitbě, a rovněž tak od křesťanské asketiky. Svátost manželství nutno žít ve spojení s ukřižovaným Kristem, kterého hlásáme (1 Kor 1,23), který se z lásky obětoval za Církev (Ef 5,25). Celé křesťanství a spása jsou od začátku do konce, i v manželství, poznamenány Kristovým křížem a nelze je žít a řešit jeho problémy pouze na psychologické a socio-logické rovině. Kristův kříž však přináší světlo a sílu: "Jeho nám Bůh poslal jakožto dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení" (1 Kor 1,30). Kristův kříž posvěcuje manželskou lásku, činí ji věrnou, plodnou a zachovává ji ne-rozlučitelnou; je protilemkem i proti rozvodu. Vede do nadpřirozena, křížuje v nás hříchy a vysvobozuje tak od něho, povznáší a pojí s Bohem.

6. Souvislost věčné slávy. Svátosti nejsou skutečnosti po-slední, nýbrž "předposlední" (W. Kasper). Křesťanům, kteří se berou "v Kristu" (1 Kor 7, 39), sv. Pavel připomíná, že "věci tohoto viditelného světa pomíjejí" (1 Kor 7,31), a že "ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli" (1 Kor 7,29), proto-že spějeme k nebi, v němž "se lidé nebudou ani ženit, ani vdávat, ale budou jako andělé" (Mt 22,30) ve svatém městě, vystrojeném "jako ne-věsta okrášlená pro svého ženicha" (Zj 21,2), Krista, k věčné svatební hostině (Zj 19,9; Mt 22,2).

7. Souvislost pravé lásky. Láska k Bohu a láska k bližnímu, tedy i k manželovi, manželce, si nemohou odporovat. Kromě toho pravá láska vrcholí a utužuje se přiváděním na svět nových lidí, čímž se spolupracuje na stvořitelském díle Boha, který děti dává a jemuž se děti dávají, aby i v nich mohl žít. Proto je potřeba se vyhýbat potratu a antikoncepčním prostředkům nejen proto, že škodí zdraví (tělesnému a duševnímu), tedy z přirozených a sobeckých pohnutek, ale především (srov. Mt 6,33; 13,46; 22,37) z nadpřirozené víry a lásky, tedy z poslušnosti k Bohu (v. Řím 1,5; 16,26; Jan 14,23; 15,10). Jen tak se jde cestou nadpřirozené zásluhy a věčné spásy, a ta cesta je Kristus (Jan 14,6), jeho láska a milost (Řím 6,14), kterou Duch svatý v nás vytváří nové srdce (Ez 36,26; Gal 4,6; Řím 5,5). K tomu je potřeba obrácení (Mk 1,15).

"Boží dílo je dokonalé" (Dt 32,4). "Tvá přikázání jsou pro mne potěšením" (Ž 119,47.70.77.174).

Z KNIH MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

NOVÍ MUČEDNÍCI

Brož. A5, 96 str. + obraz. příloha, 22,- Kč

NOVÍ VYZNAVAČI

Brož. A5, 131 str. + obraz. příloha, 33,- Kč

Dvě knížky PhDr. Jaroslava Němce, které čtenáře zaujmou svou aktualností.

V prvé z nich autor věnuje pozornost mučedníkům církve, prohlášeným za blahoslavené a svaté v letech 1978 - 1988.

V druhé jsou uváděny životopisy dvaceti vyznavačů, kteří vynikli hrdinskými ctnostmi, nikoliv mučednickou smrtí, a byli prohlášeni za svaté a blahoslavené Janem Pavlem II. během dvou let 1990 - 1991.

Druhý vatikánský koncil v jed-nom ze svých dokumentů mluví o všeobecném povolání ke svatosti: "Všichni v církvi ... jsou povoláni ke svatosti." Poučme se od těch, kteří tato slova svým životem již naplnili.

PŘÍBĚH O SEDLÁKOVI

Jeden starý moudrý příběh vy-právi o sedlákovi, který už cítil tíhu stáří. Poznával, že už nestačí, že je čas předat vše svému synovi. Když tak učinil, ujal se jeho syn vedení usedlosti. Ale starý otec den ze dne stárnul, již neměl síly chodit na pole, a tak posedával doma na zápraží.

Uplynul čas a tíha stáří a nemoci zaklepaly na dveře. Nezbylo nic jiného, než aby mladá selka zůstala s ním doma. Ale mladý sedlák to ne-libě nesl. Musel si sjednávat pomoc z vesnice. A to něco stálo.

Až jednoho dne se rozhodl. Zavo-lal svého syna a řekl mu: "Zajdi do komory, vezmi tu starou deku, dej ji dědovi a ať jde. Však se ho někdo ujme."

Starý, nemocný sedlák dostal uzlík koláčů, vzal deku a smutně se otáčí na rodný statek, kde prožil svůj život. Hlavou mu prochází tisíce myš-lenek a z očí se derou slzy. Zná syna a ví, co by ho čekalo, kdyby chtěl zů-stat.

Mladý sedlák vidí synka, jak se vrací a v ruce drží starou deku. Hned se ptá: "Proč jsi mi tu deku nedal?" Synek odvětí: "Já jsem mu z ní dal polovinu a tu druhou polovinu jsem schoval pro tebe."

MALÝ SLOVNÍK "NOVÉHO VĚKU"

Na tomto místě systematicky vy-světlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rám-ci propagace sektářského hnutí No-vý věk (New Age), které se na plno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vy-světlena.

OSHO

název hnutí vedeného */guruem Bhagwan Shree Rajneeshem. Za-kladatel vlastním jménem Rajneesh Chandra Mohan tvrdí, že dostal v mládí osvětlení. Byl docentem a profesorem filosofie. Jako učitel /*dynamické meditace získal mnoho přívrženců. Říkali mu "Božský" nebo Osho. Pokusil se v USA založit "město nového lidství". Po jeho zru-šení místními úřady se vrátil do Poony. Je nejvýznamnějším /*syn-kretikem, který se nikdy nepřiklonil k žádnému náboženství. Spojuje ve své praxi humanistickou psychologii (viz Světlo 18/94 str. 14) a /*tant-rismus. Takové hodnoty jako věr-nost, rodina, povolání prohlašuje za znamení nesvobody. Pohrdá všemi tabu a hrubě odmítá křesťanství. Historického Krista nazývá ztřeště-ným sebevrahem. Ježíš pro něho figuruje pouze jako guru Avatara - uzdravovatel. Je propagátorem steri-lizace a euthanazie. Svým přívr-žencům, kteří procházejí procesem /*iniciace, nabízí celou paletu mož-ností od */meditativních technik přes */alternat. medicínu a umělec-ké disciplíny až po nácvik orientální sebeobranu. Aplikuje formy extrémní závislosti na guruovi. Je to jediná hodnota a věrnost, k níž zavazuje své žáky. Pro mnohé je však tato závislost osvobozením od pocitu osamělosti a zneuznání. Vědomé příjí-mání protikladů imponuje mnoha lidem a má vliv na proměnu jejich osobnosti.

ZE SVĚTA ...

* **Téměř 35 000 km ušel mladý** duchovní Dominik Douglas během posledních devíti měsíců křížem krážem ve Skotsku, aby agitoval mezi mladými lidmi pro kněžská a řeholní povolání. V posledních de-seti letech poklesl počet kněží na severu britských ostrovů o 11%. Většina kněží je starších šedesátí let. V dramatickém dopisu arcibis-kupa O'Briena, který má na starosti kněžský dorost, se praví: "Laikové převzali v posledních letech důležité funkce v církvi. Ale na cestě k Bohu potřebujeme vysvěcené kněze."

* **Na pozadí plánované meziná-rodní konference OSN o populační politice 5. - 13. září** je na obzoru vážný konflikt mezi Vatikánem a OSN. Jak oznámil Darmiud Martin z papežské rady Justitia et pax (Spravedlnost a mír), přípravné do-kumenty obsahují eticky naprosto nepřijatelné individualistické postoje k jednotlivci i ke společnosti. Mla-dým lidem je nutno dát zcela jasně na vědomí, že k sexuálním vztahům patří nerozlučně meziosobní dimen-ze a sebekontrola, která má svůj vý-raz ve vzájemné úctě partnerů.

Dalším vážným omylem je návrh, podle něhož přípravný dokument dělá rovnítko mezi zabraňováním po-četí a plánováním rodiny. Naprosto nepřijatelné je mezinárodní uzáko-nění záměrných potratů. Vatikán si je vědom, že podobné formulace by byly nemožné bez výslovného sou-hlasu Clintonovy

administrativy. Vy-slanec USA dal na srozuměnou, že Vatikán a USA se nacházejí na cestě ke konfrontaci. Předchozí konferen-ce o populační politice se konaly v roce 1974 v Rumunsku a 1984 v Mexiku.

***Jen tři dny dovolené
potřebujete na týdenní pobyt:***

Výlety do Bavorska a Saska

Týdenní pobyt v penzionu Lesní zámeček v Aši 3. - 10. července.
Doprava z Prahy. Polopenze.
Cena: pouze Kč 3 980,-

Zahájení prázdnin v Římě

Antický, křesťanský a renesanční Řím, Ostia antiqua (včetně kou-pání), audience u Sv. otce.
Cestou Florencie a Assisi 2. - 10. července.
Cena: Kč 5 310,-

Ideální prázdniny v Itálii

týdenní pobyt v Udine, spojený s výlety do Dolomiti s koupáním na soukromé pláži v Lignano, 2. - 9. července
Cena: Kč 5 900,-
(včetně polopenze)

† † †

Na závěr prázdnin a na konec léta nabízíme:

Týdenní pobyty u moře na soukromé pláži v Lignano

23. 8. - 30. 8., 27. 8. - 3. 9.,
3. 9. - 10. 9.
Kč 5 590,- včetně plné penze!!!
Individuální pobyty od 23. 8. do 30. 9. za Kč 565,- (plná penze)

Sicilie - Itálii až na jih

Monte Casino - Pompeje - Neapol - týdenní okruh Sicílií - Loretto. Lůžkový autobus (Caravan)
10. - 25. 9.
Cena: Kč 14 950,-

Léto v Dolomitech

3. - 10. září. Plná penze.
Kč 5 850,-

Hory a moře

Tři dny v Dolomitech, tři dny na soukromé pláži v Lignano
27. 8. - 2. 9.
Plná penze. Kč 5 990,-

**Krásy Alsaska a Burqundska
a La Salette**

26. - 31. 8.; Kč 3 570,-

Apartmány na ostrově Rab

(Chorvatsko)
Individuální pobyty od 1. 6. do 30. 9.; ceny od 335 Kč osobu/den

Týden na Dalmatinském po-břeží, s jednodenním zájezdem do Medžugorie, ceny do 4 490,- Kč

Vyžádejte si podrobné informace!

AGENTURA 97
POUTNÍ CESTOVNÍ KANCELÁŘ
Masarykovo náměstí 15
254 01 Jílové u Prahy

Telefon: (02) 995 10 35
(02) 995 12 09
Fax: (02) 995 10 35